

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **N.V.D.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem XYZ

zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2021, čj. MV-44152-5/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 4. 2021, čj. MV-44152-5/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 2. 2021, čj. OAM-3809-33/DP-2020, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 6. 5. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 28. 4. 2021, čj. MV-

44152-5/SO-2021 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 7. 2. 2021, čj. OAM-3809-33/DP-2020 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 326/1999 Sb.**“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2021.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, shrnula závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, sumarizovala průběh odvolacího řízení a reprodukovala odvolací argumentaci žalobce.
4. Žalovaná konstatovala, že žalobce na území pobýval na základě vydaného pobytového oprávnění za účelem podnikání; dne 4. 12. 2019 pak podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „**Žádost**“). Poukázala na to, že správní orgán prvního stupně Žádost již jednou zamítnul rozhodnutím čj. OAM-3809-18/DP-2020, proti kterému žalobce brojil jednak odvoláním, jemuž žalovaná vyhověla, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušila a věc vrátila k novému projednání, a současně žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 12. 2020, čj. 3 A 99/2020 - 35 zamítl (tento rozsudek byl později zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu – srov. dále).
5. Žalovaná poukázala na to, že podle výpisu z trestního rejstříku byl žalobce uznán vinným pro úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“), přičemž mu byl trestním příkazem Obvodního soudu Praha 4 ze dne X. Y. 2016, sp. zn. ABC, jenž nabyl právní moci dne Y. Z. 2016, uložen trest vyhoštění ve výměře 18 měsíců (dále též „**Trestní příkaz**“). Žalovaná dále poukazovala na to, že žalobce opakovaně neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Dále bylo podle žalované zjištěno, že dne 7. 12. 2018 bylo s účastníkem řízení zahájeno další správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž dne 9. 6. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění účastníka řízení na dobu dvou let, proti kterému se žalobce odvolal, a předmětné řízení bylo dne 10. 12. 2019 nakonec zastaveno. Žalovaná uvedla, že s ohledem na výše uvedené správní orgán prvního stupně Prvostupňovým rozhodnutím Žádost žalobce pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti zamítl.
6. Žalovaná předdeslala, že v odvolacím řízení ověřila, zda nedošlo k podstatné změně skutkového stavu, s tím, že i nově obstaraný aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů žalobce obsahuje informaci o úmyslném trestném činu, který spáchal žalobce. Z toho dle žalované vyplývá, „že účastník řízení stále záznam v rejstříku trestu má a teprve si bude muset požádat o zhlazení odsouzení“. K tomu žalovaná odkázala na § 174 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že „za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec,

který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu“.

7. K prvnímu okruhu námitek žalovaná uvedla, že se správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí na str. 5 v žalované citované části řádně s danou námitkou vypořádal. Žalovaná se s těmito závěry ztotožnila a doplnila, že po zahlázení odsouzení účastníka řízení je možné podat žádost za účelem sloučení rodiny právě na zastupitelském úřadě v Hanoji. Po zahlázení odsouzení a úspěšném podání žádosti je dle žalované možné vést rodinný život společně se svou ženou a synem na území ČR. Správní orgány přitom nejsou dle žalované kompetentní předvídat, jak se situace s pandemií COVID-19 bude vyvíjet do budoucna.
8. K druhému okruhu námitek žalovaná odkázala na závěry vyslovené v bodě 23 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2020, čj. 3 A 99/2020 - 35, a v bodě 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019 - 33. S poukazem na čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte pak uvedla, že Úmluva o právech dítěte sama připouští, že rodiče dítěte mohou pobývat každý v jiném státě, přičemž pobyt každého rodiče v odlišném státě není překážkou pro to, aby se žalobce pravidelně stýkal se svým synem. V tomto směru citovala závěry uvedené správním orgánem prvního stupně v druhém odstavci na str. 7 Prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná dále citovala závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101, jakož i závěry přijaté v této souvislosti na str. 3 a 4 Prvostupňového rozhodnutí. Ztotožnila se přitom se závěry správního orgánu prvního stupně k bodu 14 odůvodnění Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „**Směrnice**“), dle nichž *„v tomto bodě preambule je tedy zjevně potvrzeno, že žadatel o pobytové oprávnění nesmí představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a že pojem veřejného pořádku může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu. To ovšem neznamená, že hrozbu veřejnému pořádku bude představovat pouze odsouzení za závažný trestný čin“*.
9. K třetímu okruhu námitek akcentujících okolnost, že žalobce byl odsouzen toliko za přečin nízké závažnosti, za který hrozí pouze nízký trest, a poukazujících na čl. 6 odst. 2 Směrnice, dle něhož je nutno brát v potaz i závažnost a druh trestné činnosti, žalovaná k závěru správního orgánu prvního stupně, že *„spáchání trestného činu je tím nejhrubším možným narušením veřejného pořádku, jde o protiprávní jednání značné závažnosti a společenské nebezpečnosti (...) Do doby, než bude toto odsouzení zahlázeno, existuje stále potencionálně nebezpečí opakování trestné činnosti“*, poukázala na závěry vyslovené správním orgánem prvního stupně na str. 7 odst. 1 Prvostupňového rozhodnutí, dle nichž *„k naplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., stejně jako důvodu pro zrušení či neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. „stačí“, že byl cizinec odsouzen za spáchání trestného činu a toto odsouzení nebylo ještě zahlázeno. Závažnost trestného činu v tomto ohledu nebraje roli, navíc jednání, které je trestným činem je samo o sobě dosti závažným narušením veřejného pořádku. Nelze tedy zjednodušeně ztotožňovat narušení veřejného pořádku pouze ze spácháním závažného trestného činu, jak činí účastník řízení“*. Doplnila, že *„vzhledem k tomu, že účastník řízení nerespektoval zákon č. 326/1999 Sb., následně ani rozhodnutí policie a trest správního vyhoštění, kdy na území dále setrval, čím porušoval veřejný pořádek, je zde důvodný předpoklad, že jednání*

účastníka řízení po jeho odsouzení nebude v souladu s právním řádem a zákonem č. 326/1999 Sb.“ Podle žalované lze proto považovat za přílehlavý odkaz správního orgánu prvního stupně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101. Žalovaná poukázala na „veřejný zájem, tedy aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, to vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008 - 101 ze dne 18. 12. 2008, a takový zájem v daném případě převažuje soukromý zájem účastníka řízení na získání pobytového oprávnění“. Připomněla, že Prvostupňovým rozhodnutím není žalobci zakázán další pobyt na území České republiky, a to jakmile mu bude zahlazeno odsouzení.

10. Ke čtvrtému okruhu námitek poukazujících na reflexi neúspěšně podaných žádostí o mezinárodní ochranu žalovaná uvedla, že žalobce i přes uložený trest vyhoštění setrval na území ČR a podal si neúspěšně dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž *„takovýmto postupem se účastník řízení snažil legalizovat svůj pobyt, aniž by dbal rozhodnutí policie o správním vyhoštění a následně uložený trest vyhoštění“*. Podle žalované tak *„účastník řízení v narušování veřejného pořádku pokračoval tím, že nevystoupal z území, a to i přes uložený trest vyhoštění“*. V případě žalobce žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyly podle žalované na místě a tento nebyl o ně oprávněn žádat
11. K páté námitce polemizující se závěry stran závaznosti právního názoru vysloveného ve shora připomínaném rozsudku zdejšího soudu čj. 3 A 99/2020 - 35, žalovaná uvedla, že i přesto, že je pro správní orgán prvního stupně závazný názor odvolacího orgánu, v hierarchii stojí nad názorem odvolacího orgánu názor krajského soudu, jenž je závazný pro odvolací orgán. Žalovaná uvedla, že dle poučení měl žalobce podat pouze žalobu, nikoliv odvolání. Přisvědčila přitom správnímu orgánu prvního stupně, že je pravděpodobné, že rozsudek Městského soudu čj. 3 A 99/2020 - 35 bude ve světle závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, čj. 6 Azs 192/2020 - 21, zrušen, žaloba bude odmítnuta a věc postoupena k vyřízení žalované.
12. K šestému okruhu námitek žalovaná konstatovala, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, čj. 5 Azs 203/2020 - 36 na případ žalobce z žalovanou popsaných důvodů nepřiléhá. Přestože byl žalobci v roce 2016 uložen trest vyhoštění, na území ČR pobýval, tedy pokračoval v porušování veřejného pořádku a snažil se dle žalované *„jeho výkonu vyhnout žádostmi o udělení mezinárodní ochrany, které byly neúspěšné“*. Rodinný život žalobce se dle žalované na území ČR neodehrává, a tedy nevydáním povolení k dlouhodobému pobytu nemůže být ani zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně podle žalované řádně zvážil a posoudil, zda bude mít rozhodnutí dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná v tomto směru poukázala na závěry uvedené na str. 4 Prvostupňového rozhodnutí, přičemž doplnila, že matka je schopna synu zajistit řádný duševní a fyzický vývoj. Sama Úmluva o právech dítěte pak v čl. 10 odst. 2 podle žalované počítá s tím, že rodiče dítěte mohou pobývat každý v jiném státě. Syn žalobce podle žalované nechodí ani do školky, vzhledem k věku ani nemá širší vazby na české prostředí, potažmo český jazyk. Žalovaná přisvědčila správnímu orgánu prvního stupně, že žalobci řízení není nijak bráněno ve výchově či působení na nezletilého syna, např. prostřednictvím moderních telekomunikačních prostředků (Skype apod.). Ve správním řízení přitom podle žalované žalobce nepředložil žádné důkazy, které by prokázaly nepřiměřený dopad rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona

č. 326/1999 Sb. V této souvislosti žalovaná poukázala na judikatorní východiska posuzování přiměřenosti vyplývající z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 9 As 142/2012 - 21 a ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71. Zdůraznila, že nevydáním povolení k dlouhodobému pobytu nedochází k porušení Listiny základních práv, ani Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobci není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která deklaruje právo na respektování rodinného života, současně podle žalované připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Právní řád České republiky přitom podle žalované nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, jak potvrdila rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tak přisvědčila správnímu orgánu prvního stupně, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého ani rodinného života žalobce.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě předeslal, že Napadené rozhodnutí odporuje požadavkům Směrnice, představuje nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce, jeho manželky a syna a odporuje mezinárodním závazkům České republiky, které se týkají ochrany rodinného života. Doplnil, že manželka žalobce žije v České republice od dětství a má povolený trvalý pobyt. Syn se narodil v České republice v roce 2019 a má rovněž povolený trvalý pobyt. Přečin, pro který byl žalobce odsouzen, není závažný. Rodina má podle žalobce prostředky k pobytu zajištěny z podnikání manželky na území České republiky. Veškeré zázemí má rodina na území ČR, proto je dle žalobce v nejlepším zájmu rodiny, aby rodinný život realizovala sloučením na území ČR. Správní orgány podle žalobce při posuzování porušení zákona ze strany žalobce měly přihlídnout zejména k nejlepšímu zájmu syna žalobce podle čl. 5 odst. 5 Směrnice.
14. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že Napadené rozhodnutí je nezákonné zejména z toho důvodu, že byl odsouzen za přečin nízké závažnosti, za který hrozí pouze nízký trest; nedopustil se žádného typu závažné trestné činnosti, jako například drogového nebo násilného charakteru. Při rozhodování je dle žalobce třeba brát v potaz i závažnost a druh trestné činnosti, nikoli jen samotný fakt odsouzení a existenci záznamu ve výpisu z rejstříku trestů. Tento požadavek vyplývá podle žalobce z čl. 6 odst. 2 Směrnice ve spojení s bodem 14 odůvodnění Směrnice. I ze samotného požadavku uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je dle žalobce možno dovodit, že správní orgán je povinen zohledňovat nejen samotný fakt odsouzení, ale i druh a charakter trestné činnosti. Při posuzování dopadu zamítnutí žádosti do rodinného a soukromého života cizince se totiž podle žalobce posuzuje „něco k něčemu“ – na jedné straně jednání cizince, které vedlo k záznamu ve výpisu z rejstříku trestů, a na druhé straně kvalita jeho rodinného života a zájem nezletilých dětí. V případě žalobce se na jedné straně poměřuje odsouzení pro maření správního vyhoštění a na druhé straně zájem na sloučení rodiny, zejména zájem malého dítěte, který by měl převážet nad nízkou závažností přečinu, pro který byl žalobce odsouzen.

15. Žalobce dále v této souvislosti poukazoval na námitky, jimiž v odvolacím řízení brožil proti závěrům na str. 4 Prvostupňového rozhodnutí, kdy namítal, že uvedené úvahy, zejména jím zvýrazněná pasáž citace, jsou nepřezkoumatelné, když není zřejmé, jaký je vztah mezi zahlazením odsouzení a existencí „nebezpečí opakování trestné činnosti“. K závěrům žalované vysloveným k této námitce na str. 11 Napadeného rozhodnutí pak žalobce namítl, že se žalovaná přezkoumatelně nevyjádřila k jeho odvolací námitce. Namítal, že hrozba pro veřejnou bezpečnost musí dosahovat z hlediska požadavků Směrnice vyššího stupně závažnosti, aby bylo možno žádost o sloučení rodiny zamítnout, než je závažnost jednání žalobce, obecně popisovaná v citované pasáži. S odkazem na bod 14 odůvodnění Směrnice namítal, že z tam uvedených hledisek musí vycházet výklad a aplikace čl. 6 Směrnice. Tento článek Směrnice nelze dle žalobce vykládat tak, že důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti pro zamítnutí žádosti o vstup mohou spočívat v tom, že neuplynula lhůta pro zahlazení odsouzení podle vnitrostátní právní úpravy. To by nadto podle žalobce znamenalo, že v různých členských státech by byla Směrnice aplikována rozdílně, protože jejich vnitrostátní úpravy mohou pro stejné odsouzení používat různé lhůty pro zahlazení, popřípadě institut zahlazení odsouzení vůbec neznají.
16. Žalobce v kontextu uvedeného ustanovení odůvodnění Směrnice znovu zopakoval námitky reprodukované výše v bodě 14 tohoto rozsudku s tím, že přečin, pro který byl odsouzen, nelze označit za „závažný trestný čin“ ani z hlediska české právní úpravy, ani z hlediska práva EU. Rovněž další příklady potenciálně nebezpečného chování, které podle odůvodnění Směrnice představují hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost a mohou být důvodem pro zamítnutí žádosti, jsou dle přesvědčení žalobce zjevně závažnější než jednání žalobce, které vedlo k zamítnutí jeho Žádosti. Smluvní státy jsou povinny se tímto měřítkem při aplikaci Směrnice a své vnitrostátní úpravy řídit. Jednání žalobce, které vedlo k zamítnutí jeho Žádosti, tomuto měřítku podle žalobce zjevně nevyhovuje, protože je nízké závažnosti.
17. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že jak vyplývá ze str. 11 Napadeného rozhodnutí, žalovaná při zvažování dopadu zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny a při posuzování hrozby pro veřejný pořádek z jeho strany do budoucna v neprospěch žalobce významně zohlednila fakt, že po uložení trestu vyhoštění podal neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Podání žádosti o mezinárodní ochranu, byť neúspěšné, je však dle žalobce realizací jeho práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“), přičemž podle čl. 3 odst. 3 Listiny nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod. Žalobci proto nemůže být dle jeho názoru újmou při uplatňování jeho základního práva na rodinný život skutečnost, že uplatnil svoje právo na podání žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce nesouhlasil se závěry žalované k odvolací námitce polemizující se závěry stran závaznosti právního názoru vysloveného ve shora připomínaném rozsudku zdejšího soudu čj. 3 A 99/2020 - 35 s tím, že v době vydání rozhodnutí žalovaného byl již rozsudek Městského soudu v Praze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, čj. 2 Azs 397/2020 - 35, a žalovaná proto neměla v Napadeném rozhodnutí argumentovat „hierarchií“ názorů a měla vycházet z toho, že rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen nadřízeným soudem.

19. Námitkami soustředěnými pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně nevzal v potaz aktuální situaci související s epidemií koronaviru. Úvahy správního orgánu prvního stupně, že rodinný a soukromý život může žalobce na území vést až poté, co jeho odsouzení bude zahlazeno, by byly dle žalobce na místě v době, kdy by svět fungoval předvídatelným způsobem; v současnosti se však ve světě pravidla pro cestování a spojování rodin kvůli epidemii prakticky ze dne na den mění. Správní orgány měly při zvažování dopadu svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce vzít v potaz i to, že pokud bude muset čekat až do zahlázení odsouzení, kvůli opatřením, která není možné předvídat, může dojít k tomu, že se mu sloučení rodiny na území České republiky fakticky nepodaří dosáhnout. Zatímco v současnosti by příjezd žalobce do České republiky „*byl jednoduchý*“, v blízké budoucnosti již tomu tak být nemusí a potenciálně tak hrozí významný zásah do rodinného života žalobce a jeho rodiny. K závěrům žalované vysloveným na str. 9 Napadeného rozhodnutí žalobce namítal, že z citované pasáže, zejména ze žalobcem zvýrazněné části, je zřejmé, že žalovaná implicitně připouští možnost, že protikoronavirová opatření mohou v budoucnosti žalobci ztížit nebo dokonce znemožnit podání žádosti a sloučení rodiny, přesto však tuto svoji úvahu nijak nezohlednila při posuzování dopadu Napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
20. Pod **pátým žalobním bodem** žalobce k závěrům vysloveným žalovanou na str. 9 Napadeného rozhodnutí v souvislosti s výše připomínaným rozsudkem Městského soudu v Praze zopakoval, že předmětný rozsudek byl zrušen.
21. Konečně námitkami vznesenými pod **šestým žalobním bodem** žalobce nesouhlasil s argumentací založenou na závěrech rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101, s tím, že tento rozsudek a názory v něm uvedené není možno vztahovat na věc žalobce, neboť se týkal skutkově odlišného případu a nadto odlišných ustanovení zákona (žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu), kde zákon správnímu orgánu výslovně neukládá zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jehož žádost je zamítnuta z důvodu záznamu v Rejstříku trestů. Na rozdíl od toho v případě žalobce je správní orgán povinen podle žalobce zkoumat dopad do rodinného a soukromého života cizince v případě negativního rozhodnutí z důvodu odsouzení. Rovněž skutkově se obě věci podle žalobce významně odlišují, protože ve věci, kterou rozhodoval Nejvyšší správní soud, šlo o prodloužení pobytu cizince, zletilého dítěte, který se sám dopustil trestného činu loupeže. Na jedné straně tedy byl poměřován trestný čin závažné povahy a na druhé straně újma, která může být způsobena jeho pachateli, který je již zletilým dítětem a není tedy tak závislý na rodičích, se kterými se slučuje. Žalobce se však naproti tomu dopustil v podstatě bagatelního přečinu maření výkon úředního rozhodnutí, jehož závažnost je výrazně nižší, než v případě loupeže. S tímto přečinem je pak poměřován zásah do rodinného života nejen žalobce samotného, ale i jeho nejbližší rodiny, která zahrnuje manželku a malé dítě. Podle žalobce je přitom zřejmé, že kvalita jeho rodinného života a rodinného života jeho nejbližší rodiny převažuje závažnost přečinu, kterého se dopustil.

IV. Vyjádření žalované

22. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2021 odkázala na závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, na nichž setrvala. Doplnila, že rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 3 A 99/2020 byl, jak vyplývá z bodu 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 397/2020 - 35, zrušen pro nedostatek podmínek řízení, nikoli z důvodu shledání kasačních námitek důvodnými.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili, resp. souhlas žalobce byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem provedení dokazování, neboť žalobce se k důkazu dovolával toliko podkladů založených ve správním spisu, kterým se podle ustálené praxe správních soudů dokazování v řízení před soudem neprovádí. Pro rozhodnutí ve věci bez jednání ostatně byly splněny rovněž podmínky uvedené v § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
24. V posuzované věci správní orgán prvního stupně Prvostupňovým rozhodnutím zamítl s odkazem na § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.
25. Podstatou sporu mezi účastníky je především posouzení otázky, zda správní orgány při posouzení Žádosti žalobce byly povinny zkoumat, resp. řádně zkoumaly, zda trestný čin, který žalobce spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území České republiky, a dále zda ohrožení veřejného zájmu obстоjí v rámci „vážení“ zájmu žalobce na jeho soukromém a rodinném životě.
26. Soud předesílá, že podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. platí, že „žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněně podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území.“
27. Z § 46 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se podává, že „pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m)), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“
28. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. přitom platí, že „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).“
29. Za trestně zachovalého se podle § 174 zákona č. 326/1999 Sb. považuje pro účely tohoto zákona cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl

pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, a který nemá v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

30. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci byl Trestním příkazem, tedy trestním příkazem Obvodního soudu Praha 4 ze dne 15. 7. 2016, sp. zn. 6 T 93/2016, jenž nabyt právní moci dne 21. 10. 2016, uložen trest vyhoštění ve výměře 18 měsíců, když byl uznán vinným pro úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a to v souvislosti s mařením uloženého správního vyhoštění.
31. Účastníci se však již neshodnou, pokud jde o vyhodnocení vlivu této skutečnosti na naplnění podmínky trestní zachovalosti, resp. na tom, zda správní orgány dostaly povinností plynoucím jim podle přesvědčení žalobce z čl. 6 Směrnice ve spojení s bodem 14 odůvodnění Směrnice a náležitě zohlednily druh, charakter a závažnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil.
32. Soud v této souvislosti k námitkám soustředěným v tomto směru žalobcem pod **prvním žalobním bodem** zdůrazňuje, že podle čl. 6 odst. 1 Směrnice platí, že „členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví“. Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[č]lenské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví“. Předmětné ustanovení přitom současně normuje, že „při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí“.
33. Podle článku 17 téže Směrnice „členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejích rodinných příslušníků“.
34. Z bodu 14 odůvodnění Směrnice se přitom podává, že „sloučení rodiny může být zamítnuto z řádně doložených důvodů. Zejména osoba, která usiluje o to, aby jí bylo povoleno sloučení rodiny, nesmí představovat hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost. Pojem veřejného pořádku může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu. V této souvislosti je třeba poznamenat, že pojem veřejný pořádek a veřejná bezpečnost se vztahují rovněž na případy, ve kterých státní příslušník třetí země náleží k uskupení podporujícímu terorismus, podporuje uskupení takového druhu nebo má extremistické postoje“.
35. Městský soud v Praze upozorňuje, že Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku ze dne 20. 2. 2020, čj. 1 Ažs 27/2020 - 39, zdůraznil, že správní orgány jsou povinny zkoumat, „zda trestný čin, který žadatel (stěžovatel) spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území členského státu (Česká republika) a dále zda obrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci „vážení“ zájmu stěžovatele na jeho soukromém a rodinném životě. (...) Nelze připustit, aby požadavek na ochranu soukromého a rodinného života byl

paušálně odmítán toliko s ohledem na formu trestného činu, která sice vypovídá o vnitřním psychickém stavu pachatele trestného činu, bez dalšího však nestanoví nic o závažnosti či druhu protiprávního jednání dle § 174a zákona o pobytu cizinců (resp. dle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny).

36. Nejvyšší správní soud vyšel v uvedeném rozsudku ze závěrů vyslovených Soudním dvorem Evropské unie (dále též „SDEU“) v rozsudku ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18, *G.S. a V.G. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, v němž SDEU podal výklad čl. 6 odst. 1 a 2 Směrnice. V rozsudku SDEU výslovně uvedl:

*„Vzhledem k tomu, že **povolení sloučení rodiny je obecným pravidlem, musí být čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 za těchto podmínek vykládán restriktivně** a rozhodovací prostor, jejž přiznává členským státům, nemůže být těmito státy užíván takovým způsobem, který by ohrožoval cíl této směrnice a její užitečný účinek (obdobně viz rozsudky ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 50, a ze dne 7. listopadu 2018, *C a A*, C-257/17, EU:C:2018:876, bod 51).*

S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 56 až 59 tohoto rozsudku přesto z volby učiněné unijním normotvůrcem vyplývá, že toto omezení rozhodovacího prostoru členských států nemůže znamenat, že by bylo vyloučeno, aby příslušné orgány použily čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 pouze s poukazem na okolnost, že dotyčná osoba byla odsouzena za spáchání trestného činu, aniž by musely prokázat, že osobní chování této osoby představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu.

*V souladu se zásadou proporcionality, která je jednou z obecných zásad unijního práva, však **vnitrostátní praxe uplatňování těchto ustanovení nesmí zejména překračovat meze toho, co je nezbytné pro zaručení veřejného pořádku** (obdobně viz rozsudek ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).*

*Z toho vyplývá, že **příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86, na základě pouhé skutečnosti, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení.***

Tyto orgány tak mohou prokázat, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pouhým poukazem na okolnost, že byl tento státní příslušník odsouzen za spáchání trestného činu, pouze pokud má tento trestný čin takový stupeň závažnosti či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto státního příslušníka na území dotyčného členského státu.

Tento závěr je ostatně podpořen jak odkazem na „odsouzení za spáchání závažného trestného činu“ v bodě 14 odůvodnění směrnice 2003/86, tak – pokud jde specificky o odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti – požadavkem uloženým v čl. 6 odst. 2 druhém pododstavci této směrnice, totiž vzít v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání, jehož se daná osoba dopustila.

Kromě toho před přijetím zamítavého rozhodnutí na základě článku 6 uvedené směrnice musí příslušné orgány provést v souladu s článkem 17 téže směrnice individuální posouzení situace dotyčné osoby s tím, že náležitě zohlední povahu a pevnost rodinných vztahů této osoby, délku jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí

původu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, bod 58 a citovaná judikatura).

S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku ve věci C-381/18 a na druhou a třetí otázku ve věci C-382/18 odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 musí být vykládán v tom smyslu, že **nebrání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány z důvodů veřejného pořádku zamítnout žádost o vstup a pobyt podanou na základě této směrnice z důvodu odsouzení v trestním řízení během předchozího pobytu na území dotyčného členského státu a odejmout povolení k pobytu udělené na základě uvedené směrnice nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti, jestliže byl žadateli uložen dostatečně vysoký trest ve vztahu k délce pobytu, za předpokladu, že se tato praxe uplatní jen tehdy, jestliže je trestný čin, za nějž byl uložen trest v trestním řízení, dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit pobyt tohoto žadatele, a tyto orgány provedou individuální posouzení podle článku 17 téže směrnice, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu**“ (pozn. zvýraznění doplněno).

37. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku, jehož závěry byly potvrzeny i v navazující rozhodovací praxi kasačního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 13. 8. 2020, čj. 7 Azs 175/2020 - 33), v této souvislosti také akcentoval přetrvávající relevanci právního názoru vysloveného dříve tímž soudem v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, dle jehož právní věty „[u]stanovení zákona o pobytu cizinců upravující dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny [§ 46a, § 46b, § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] je nutno interpretovat ve světle směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, jejímiž ústředními prvky jsou respekt k rodinnému životu a nejlepší zájmy nezletilých dětí. V důsledku akcentace těchto hodnot musejí být důvody veřejného pořádku, pro které lze žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítnout, srovnatelně závažné jako důvody veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie. K zamítnutí žádosti z důvodů veřejného pořádku proto může být přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti“. Ani v rozsudku čj. 1 Azs 27/2020 - 39 tak kasační soud nepochyboval o nutnosti reflexe svých dřívějších závěrů, v nichž tento soud s odkazem na rozsudky Soudního dvora Evropské unie stanovil výklad pojmu „veřejný pořádek“, resp. podmínky, za kterých dochází k jeho ohrožení pro účely Směrnice. Podle obecné judikatorní praxe pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 *Rutili*, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01, *Orfanopoulos a Oliveri*, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14, *Rendón Marín*, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudek SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09, *P. I.*, bod 30; rozsudek SDEU ze dne 13. 7. 2017

ve věci C-193/16, E., bod 23; nebo bod 36 citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20).

38. Z předmětných závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 Azs 27/2020 -39 ve vazbě na výklad podaný k aplikaci čl. 6 odst. 1 a 2 Směrnice ze strany SDEU ve shora připomínaném rozsudku, s nimiž se zdejší soud zcela ztotožňuje, sdílí je a neshledává důvodu se od nich jakkoli odchýlovat (závěry SDEU vyslovenými v řízení o předběžné otázce je ostatně sám vázán), je zjevné, že správní orgány jsou ve světle reprodukováného právního názoru SDEU nade vší pochybnost povinny, a to nejen v rámci postupu směřujícího k odejmutí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti, ale i v řízení o udělení povolení k pobytu rodinného příslušníka, zkoumat, zda trestný čin, který žadatel (zde žalobce) spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území členského státu (v tomto případě České republiky), a dále zda ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci „vážení“ zájmu žalobce na jeho soukromém a rodinném životě.
39. Přestože Nejvyšší správní soud tento právní názor SDEU reflektoval v případech, v nichž aplikoval jiná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., nelze relevanci jeho závěrů a především pak relevanci závěrů SDEU, z nichž kasační soud vychází, pomíjet ani na skutkovém a právním půdorysu nyní posuzované věci, neboť i na ni závěry SDEU plně dopadají. Pro úplnost pak lze poznamenat, že ustanovení § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., jež bylo aplikováno ve věci řešené Nejvyšším správním soudem ve shora připomínaném rozsudku čj. 1 Azs 27/2020 - 39, ostatně také předpokládalo, že ministerstvo vydá příslušné rozhodnutí (konkrétně rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) rovněž tehdy, pokud cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, aniž by ve světle závěrů vycházejících z rozhodnutí SDEU ve spojených věcech *G.S. a V.G. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* v souladu se Směrnicí rozlišovalo charakter a závažnost jednání, pro které byl cizinec trestním soudem odsouzen. V tomto ohledu tak nečiní obdobně ani ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 174 zákona č. 326/1999 Sb. Jak přitom soud zdůraznil výše, správní orgány jsou ve světle výše popsaného právního názoru SDEU povinny se charakterem a závažností jednání cizince zabývat nejen v rámci postupu směřujícího k odejmutí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti, ale i v řízení o samotném udělení povolení k pobytu (srov. zvýrazněné pasáže rozsudku SD citované v bodě 36 tohoto rozsudku).
40. Žalobci je třeba přisvědčit, že v posuzovaném případě správní orgány shora rekapitulovaným požadavkům vyplývajícím z rozhodnutí SDEU ve spojených věcech *G.S. a V.G. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, aprobovaným i v navazující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, nedostály.
41. Správní orgán prvního stupně se v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí v daném směru omezil na úvahu, že „*spáchání trestného činu je tím nejhrubším možným narušením veřejného pořádku, jde o protiprávní jednání značné závažnosti a společenské nebezpečnosti. Negativní důsledky tohoto protiprávního jednání nezahrnují jen samotný trest, ale nadále přetrvávají (byť v menší míře) i po jeho vykonání a mohou tak ztěžovat odsouzenému jeho další život a uplatnění v něm, neudělení pobytového oprávnění je jedním z těchto důsledků. Do doby, než bude toto odsouzení zahlazeno, existuje stále potencionálně nebezpečí opakování trestné*

činnosti“. Na jiném místě podobně dodal, že „jednání účastníka řízení nabylo takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata trestného činu. Normy trestního práva chrání ty nejzákladnější hodnoty lidské, společenské, majetkové. Tedy je zřejmé, že jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu je samo dosti závažné, aby bylo možno hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. Proto zákonodárce stanovil, že takovým osobám do doby, než dojde k zahlázení jejich odsouzení, nebude možno povolení k dlouhodobému pobytu vydat nebo prodloužit jeho platnost. Vydat či prodloužit povolení k dlouhodobému pobytu bude možné pouze v případě, že by její nevydání či neprodloužení bylo nepřiměřené, zejména ve vztahu k rodinnému či soukromému životu účastníka řízení“. Jednoznačně uzavřel, že „k naplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., stejně jako důvodu pro zrušení či neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. „stačí“, že byl cizinec odsouzen za spáchání trestného činu a toto odsouzení nebylo ještě zahlázeno. Závažnost trestného činu v tomto ohledu nehraje roli, navíc jednání, které je trestným činem je samo o sobě dosti závažným narušením veřejného pořádku. Nelze tedy zjednodušeně ztotožňovat narušení veřejného pořádku pouze se spácháním závažného trestného činu, jak činí účastník řízení“. K poukazu žalobce na bod 14 odůvodnění Směrnice pak poznamenal, že „v tomto bodě preambule je tedy zjevně potvrzeno, že žadatel o pobytové oprávnění nesmí představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a že pojem veřejného pořádku může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu. To ovšem neznamená, že hrozbu veřejnému pořádku bude představovat pouze odsouzení za závažný trestný čin“.

42. Správní orgán prvního stupně tedy při vydání Prvostupňového rozhodnutí žádné posouzení charakteru a závažnosti jednání, pro které byl žalobce odsouzen, neprovedl. Právě naopak, své závěry v této souvislosti postavil zcela vědomě na samotném faktu, že žalobce byl v minulosti pravomocně odsouzen za trestný čin. Jak je zjevné z několika výše citovaných pasáží odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, správní orgán prvního stupně se ve vztahu k vyhodnocení charakteru a závažnosti jednání žalobce omezil na úvahu, že jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu je již samo o sobě natolik závažné, že zakládá narušení veřejného pořádku, a byl přesvědčen, že nebyl povinen se závažností jednání žalobce zabývat. Paušálně uzavřel, že pachatelům trestných činů nelze do zahlázení jejich odsouzení požadované povolení udělit. Posouzení charakteru a závažnosti jednání žalobce pak není v žádném směru obsaženo ani v navazujících úvahách správního orgánu prvního stupně stran posuzování přiměřenosti zásahu vyvolaného negativním rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce. Ani v těchto pasážích správní orgán prvního stupně žádným způsobem nevyjevil svůj pohled na jednání žalobce a neprovedl vzdor shora popsaným judikatorním požadavkům individuální posouzení charakteru a závažnosti jednání žalobce.
43. Přestože žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí uplatnil námitky odpovídající těm, jež v tomto směru vznášel pod prvním žalobním bodem i v podané žalobě, žalovaná se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí (viz str. 9 první odstavce) obdobně omezila na závěr, že žalobce má nadále, jak žalovaná v odvolacím řízení ověřila, stále záznam v rejstříku trestů, jeho odsouzení nebylo zahlázeno, přičemž v tomto směru poukazovala na § 174 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., dle něhož žalobce v takovém případě nelze považovat za trestně zachovalého. K námitkám obsahově odpovídajícím

argumentaci uplatněné pod prvním žalobním bodem se pak žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí fakticky omezila na potvrzení či ztotožnění se se závěry vyslovenými správním orgánem prvního stupně k bodu 14 odůvodnění Směrnice (str. 10 první odstavec Napadeného rozhodnutí), resp. na potvrzení stanoviska správního orgánu prvního stupně o tom, že pro nevyhovění Žádosti postačuje samotný fakt nezahmlazeného odsouzení cizince za spáchání trestného činu, s tím, že závažnost trestného činu v tomto ohledu nehraje roli, resp. že jednání, které je trestným činem, je samo o sobě dosti závažným narušením veřejného pořádku. K tomu pak toliko doplnila, že „*vzhledem k tomu, že účastník řízení nerespektoval zákon č. 326/1999 Sb., následně ani rozhodnutí policie a trest správního vyhoštění, kdy na území dále setrval, čím porušoval veřejný pořádek, je zde důvodný předpoklad, že jednání účastníka řízení po jeho odsouzení nebude v souladu s právním řádem a zákonem č. 326/1999 Sb.*“ (str. 11 druhý odstavec Napadeného rozhodnutí). Ani z této jediné poznámky doplňující prosté ztotožnění se se závěry správního orgánu prvního stupně (popř. jejich citaci či reprodukci), jež ve světle výše vyložených úvah zcela zjevně neobstojí, přitom nevyplývá, že by se žalovaná jakkoli konkrétněji zabývala individuálním posouzením charakteru a závažnosti protiprávního jednání žalobce. Naopak je z této poznámky patrné, že pokud žalovaná dedukovala „*důvodný předpoklad, že jednání účastníka řízení po jeho odsouzení nebude v souladu s právním řádem a zákonem č. 326/1999 Sb.*“, ani v tomto směru žádné konkrétnější úvahy stran posouzení okolností týkajících se jednání žalobce nepředstavila. Žalovaná pak tyto otázky nijak, nadto pak náležitě, neposuzovala ani v rámci zkoumání přiměřenosti zásahu vyvolaného rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.

44. Obdobně jako v případě řešeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 27/2020 - 39 tak platí, že závěry SDEU pro projednávanou věc znamenají jediné, a to nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované a správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů. Jak bylo konstatováno výše, správní orgány byly z vyložených důvodů v projednávané věci povinny zkoumat, zda trestný čin, který žalobce spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území České republiky, a dále pak v návaznosti na to posoudit, zda takové konkrétní a individualizované ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci „vážení“ zájmu žalobce na jeho soukromém a rodinném životě. To se však v projednávané věci nestalo – správní orgány byly přesvědčeny, že k naplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. postačuje již samotná okolnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu a toto odsouzení nebylo k datu rozhodování správních orgánů zahmlazeno. Tato okolnost však ve světle výše uvedeného pro zamítnutí Žádosti z důvodu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. s přihlédnutím k čl. 6 Směrnice a bodu 14 jejího odůvodnění z důvodů podávajících se z připomenutého rozsudku SDEU nepostačovala.
45. Aniž by soud předjímal konkrétní věcné vypořádání námitek žalobce marginalizujících závažnost jeho jednání, pro které byl odsouzen, které mu za této procesní situace nepřísluší, je nucen konstatovat, že předmětné námitky žalobce zcela jistě nelze ve světle shora uvedeného považovat za *a priori* nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, aby od nich správní orgány případně mohl ve svém rozhodnutí zcela abstrahovat. Je tomu právě naopak, jak zcela jednoznačně vyplývá z výše vyložených

důvodů. Takto vytknuté nedostatky přitom dle přesvědčení soudu nelze v žádném případě ztotožňovat s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí námitku vznesenou žalobcem. Nejenže shora rekapitulované námitky, na nichž žalobce svou procesní obranu již v předchozím průběhu řízení konzistentně stavěl, tvořily fakticky samo jádro jeho procesní pozice v předmětném řízení, ale především správně poukazyvaly na nedostatky správními orgány provedeného posouzení, resp. na nemožnost aplikace § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. na základě prostého a paušálního závěru o nezaházeném trestním odsouzení.

46. Obdobně není možno dovozovat, že se snad žalovaná, resp. správní orgán prvního stupně ve skutečnosti uvedeným okruhem námitek při vydání Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí řádně a dostatečně zabývaly, úvahu k nim provedly implicitně a na základě takových myšlenkových postupů reflektujících skutkové poznatky plynoucí z podkladů pro rozhodnutí předestřely vlastní ucelený argumentační základ k procesní pozici žalobce. Jak bylo uvedeno výše, z odůvodnění Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí je naopak zcela evidentní, že vyšly ve svých závěrech z nesprávného přesvědčení o irelevanci posuzování charakteru a závažnosti jednání žalobce, těmito otázkami se nezabývaly, přičemž ani odůvodnění Napadeného rozhodnutí neposkytuje v reakci na odpovídající odvolací námitky žalobce jejich náležité vypořádání, resp. vysvětlení správními orgány zvoleného postupu.
47. Shora akcentovaný požadavek na přezkoumatelné individuální posouzení okolností týkajících se jednání žalobce, resp. zprostředkovaně pak i přezkoumatelné vypořádání námitek vznesených v této souvislosti žalobcem v průběhu řízení, přitom není s přihlédnutím k závěrům SDEU a Nejvyššího správního soudu, s nimiž se soud shora ztotožnil, v žádném případě požadavkem samoučelným a jeho nesplnění není deficitem ryze akademickým.
48. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že Napadené i Prvostupňové rozhodnutí jsou zatížena vadami majícími povahu dílem nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a dílem nesprávného posouzení rozhodné právní otázky.
49. Soud přitom zdůrazňuje, že popsané nedostatky rozhodnutí z výše vyložených důvodů nespadají do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správních orgánů překlenout a doplnit vlastní argumentací. Žalobci by se totiž vypořádání těchto jejich klíčových námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit.
50. Za této situace pak soud nemohl přistoupit k posouzení důvodnosti dalších žalobních bodů, neboť ty úzce souvisely se sekundární a návaznou otázkou posuzování přiměřenosti zásahu vyvolaného negativním rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce. Jak však soud vysvětlil výše, správní orgány jsou, a to nezávisle na postupu podle čl. 17 Směrnice (arg. cit. „*Kromě toho*“ v připomínaném rozsudku SDEU), nejprve povinny zkoumat a posoudit zda trestný čin, který žalobce spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území České republiky. Teprve v návaznosti na takové posouzení pak správní orgán znovu provedenou náležité posouzení otázky, zda takové konkrétní a individualizované ohrožení veřejného zájmu ob stojí i v rámci „vážení“ zájmu žalobce na jeho soukromém a rodinném životě. Se zřetelem

k tomu, že nelze vyloučit, že správní orgány v rámci vyhodnocení charakteru a závažnosti jednání žalobce přehodnotí závěr o aplikovatelnosti § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., jakož i se zřetelem k tomu, že individuální posouzení jednání žalobce, kterým došlo k porušení zákonem chráněných zájmů, bude jedním z podkladů pro případné navazující posouzení přiměřenosti, by tak nyní bylo posouzení přiměřenosti zásahu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny předčasné.

51. Soud tak jen nad rámec nezbytného odůvodnění přisvědčuje žalobci potud, že ani samotná neúspěšná realizace práva na podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany není s to vyústit v závěr o ohrožení či narušení veřejného pořádku ze strany žalobce.
52. Konečně pak soud podotýká, že se zřetelem k tomu, že rozsudek zdejšího soudu čj. 3 A 99/2020 - 35 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, čj. 2 Azs 397/2020 - 35, odpadá v dalším řízení potřeba posuzování otázky polemiky stran závaznosti toho kterého právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí odvolacího orgánu, resp. Městského soudu v Praze. Není pochyb o tom, že v dalším řízení budou žalovaná a zprostředkovaně i správní orgán prvního stupně vázány právním názorem vyjádřeným v nynějším rozsudku zdejšího soudu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované i Prvostupňové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo zatíženo shodnou vadou, zrušil pro nezákonnost a pro vady uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s. (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
54. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž zohlední závěry vyslovené soudem výše v bodech 35 – 49 odůvodnění tohoto rozsudku.
55. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobce je plátcem DPH. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 11 228 Kč.
56. Pro úplnost soud podotýká, že v průběhu řízení vyzval v souladu se závěry vyplývajících z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 23. 4. 2015, čj. 7 Azs 80/2015 - 31, či ze dne 31. 8. 2012, čj. 5 As 104/2011 - 102, publ. pod č. 2781/2013 Sb. NSS) manželku a syna žalobce k tomu, aby sdělili, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Ani jeden z nich se však ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu